

КЪМ НИКЪДЕ

БРАНДЪН САНДЕРСЪН

Артлайн Студиос
София, 2021

Brandon Sanderson
CYTONIC
copyright © 2021 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЪМ НИКЪДЕ
2021 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Брандън Сандерсън
Превод: © 2021 Цветана Генчева
Редактор и коректор: Венелин Пройков
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-245-0

*За Дарси Роудс Стоун,
която се справя с моята измислена
физика по-добре от всеки физик.
Благодаря за цялата помощ в тази серия!*

Огнено зарево

Самотна
сянка

ТВърдина

ТЕРИТОРИЯ НА ВЪРХОВЕНСТВОТО

Арената

*ТЕРИТОРИЯ
НА ЕДНООКИТЕ*

*ТЕРИТОРИЯ
НА ГРАБИТЕЛИТЕ*

Втори руини

*ТЕРИТОРИЯ
НА ОСТРИЕТАТА*

Първата
джунгла

База на Остриетата

Карта на
Никъде

(не е в реален мащаб)

Първите руини

Пролог

Пред мен, в средата на залата се появи тъмна сфера.

Ангели небесни. Наистина ли щях да го направя? Кръвожадния, отпуснат в ръката ми, затръби нервно.

Стерилните белосани стени, огромното еднопосочно огледало и металните маси издаваха, че това е част от научен корпус. Бях на Към звездите: огромната космическа станция, в която се намираще регионалното управление на Върховенството. До тази година дори не бях чувала за Върховенството, камо ли да разбере нюансите на това както – като галактическо правителство – управляваше стотици различни планети и видове.

Честно казано, *все още* не разбирам тези нюанси. Не съм от момичетата, които веднага схващат нюансите в дадена ситуация. Аз съм от момичетата, които са категорични, че продължава ли да мърда нещото, значи не съм използвала достатъчно мунции.

За щастие, нюансите не бяха нужни в този момент. Върховенството провеждаше помитащ военен преврат. Новите на власт *никак* не ме харесваха. Чувах все по-ясно гласовете на войниците, които си подвикваха, докато претърсваха корпуса, за да ме открият.

Ето как се стигна до тъмната сфера. Единственият ми път за бягство беше да отворя портал към друго измерение. Мислех за него като за Никъде.

– Спенса – повика ме Ем-бот. – Мислите ми... стават все по-бързи.

Той се носеше наблизо, след като беше успял да се напъха в малък дрон. Донякъде приличаше на кутия с крила и чифт щипци, подобни на ръце отстрани. Два малки подемни пръстена – сини камъни, по един под всяко крило, които светваха, когато се задействаха – му позволяваха да се носи наоколо.

– Ами – продължи той – това *не* изглежда безопасно.

– Те използват тези портали към Никъде, за да копаят подемен камък – обясних. – Така че трябва да има начин да се върнеш, след като преминеш. Може пък аз да успея да ни върна с моите сили.

Крясците отвън се приближиха още повече; не ми оставаше никакъв избор. Нямах как да използвам силите си да направя хиперскок, за да се махна от това място, тъй като станцията беше обградена от предпазен щит.

– Спенса! – не млъкваше Ем-бот. – Чувствам се много неудобно от тази работа!

– Знам – отвърнах и метнах пушката на рамо, за да мога да поема работа за долната част на шасито. След това – с Ем-бот в едната ръка и Кръвожадния в другата – докоснах тъмната сфера и бях всмукана към другия край на безкрая.

В миг се озовах на място, където време, разстояние и *самата материя* не съществуваха. Тук бях безформена, просто ум – или същност – без тяло. Сякаш се намирах в космически кораб, който се носеше в безкрайна чернота, без звезди – където нямаше нищо, което да попречи на зора ми. Всеки път, когато осъществявах хиперскок, като използвах силите си, аз преминавах за кратко през това място. Бях свикнала с усещането, въпреки това то не ми беше познато. Просто... вече не беше чак толкова ужасяващо, както преди.

Веднага протегнах мисли, потърсих Метален рой – моя дом. Бях започнала да разбирам силите си в най-основно отношение. Не можех да ги използвам, за да отида на много места, но *знаех със сигурност* как да се прибера. Обикновено беше така.

Този път... напрегнах се... Можех ли да го направя? Щях ли да успея да осъществя хиперскок до Метален рой? Чернотата около мен сякаш се разширяваше и аз различих бели петна в далечината. Едно от тях беше... бабчето ли беше това?

Ако успеех да се свържа с нея, мислех, че ще мога и да се изтегля при нея. Напрегнах се още повече, но се уплаших, че ще привлече внимание. Тук живееха грубокопачите. В мига, в който си помис-

лих за тях, усетих присъствието им, някъде в обградения ме мрак. Бяха навсякъде около мен, същевременно в този момент оставаха невидими.

Изглежда все още не ме бяха забелязали. Всъщност... те бяха насочили вниманието си към нещо друго.

Болка. Ужас.

Нещо там изпитваше *болка*. Беше нещо познато.

Онзи гробокопач. Същият, когото спрях да разруши Към звездите. Той се намираще тук, на това място и се страхуваше. Когато насочих вниманието си към него, той се появи като бяла точка, много по-ярка отколкото бабчето. Беше ме забелязал.

Моля те... помощ...

Комуникацията с гробокопачите никога не се осъществяваше с оформени думи; умът ми просто превеждаше впечатленията и образите като думи. Този имаше нужда от помощта ми. Останали-те се опитваха да го унищожат.

Дори не се замислих. Инстинктивно изкрещях в нищото.

ЕИ!

Стотици ярко блеснали бели точки се разкриха навсякъде около мен. Очите. Усещах вниманието им насочено към мен, те ме познаха. Онзи, към когото бяха насочили вниманието си, се рееше някъде в периферията.

Както винаги видът на тези очи ме уплаши. Сега обаче бях различен човек. Бях разговаряла с един от техния вид, *бях се свързала* с него. Бях го убедила да отклони апетита си от жителите на Към звездите – като показах на гробокопача, че са живи.

Просто трябваше да направя същото тук. *Моля ви*. Насочих мислите си към тези очи, показах им спокойствие и разбиране, не страх: *аз съм приятел. Аз съм като вас. Мисля. Чувствам*.

Направих точно каквото бях правила преди. Очите се размърдаха, потръпнаха, развълнуваха се. Някои се приближиха и аз усетих опипващия им взор. Той беше последван от... чувство, много по-мощно. Проникващо, завладяващо, всепоглъщащо.

Омраза.

Гробокопачите – нямаше как да определя колко са – приеха, че съм живо същество. Благодарение на сайтоничните ми способности, те ме разбраха, че съм човек. Омразата им се превърна в отвращение. Имаше и гняв. Беше *по-зле*, след като знаеха, че съм жива.

Това означаваше, че съществата, които се бяха натрапвали във владенията им – и не спираха да ги притесняват – бяха съзнателни. Ние не бяхме просто насекоми.

Ние бяхме натрапници.

Пробвах отново, вложих повече отчаяние този път. Те ме отхвърлиха. Сякаш... бяха видели какво съм сторила с един от техния вид и се бяха подготвили да устоят на същия подход.

Отдръпнах се пред вълната на помитацията им гняв. И чух кошмарен писък. Кръвожадният ли беше това? Викът му отбеляза нещо в ума ми, място.

Дом.

Гробокопачите се отдръпнаха. Изглежда ги притеснявах. Те не бяха очаквали да ме открият тук. Това ми даде възможност.

Благодарение на Кръвожадния усетих и напипах пътя. Можех да се добера до Метален рой. Виждах бабчето и... и Джорген. Ангели небесни, той ми липсваше. Искрах отново да съм близо до него, да поговоря с него. Имах нужда да се върна у дома при приятелите си и да им помогна. Войната щеше да ескалира, след като Уинзик беше поел контрол над Върховенството.

За малко да направя хиперскок. Само че се забавих. Нещо ме задържа. Беше чувство, инстинкт.

Какво представлявам, запита умолително самотният гробокопач. Какво сме НИЕ?

Аз съм Спенса Нощносянкова, изпратих до него. Пилот.

Това ли е всичко?

Това беше всичко, което исках. Сега обаче... сега бях открила друга своя страна. Нещо страшно, нещо, което не разбирах напълно.

Има начин да се научиш, отвърна гробокопачът. На това място. Ние го наричаме Никъде. Ти си усетила това, нали?

Да, бях усетила. Само че не исках да остана тук. Опитах се да пропъдя това от мислите си. Трябваше да се прибера у дома.

Най-важният въпрос бе... имаха ли нужда от мен хората ми? Просто поредният пилот ли бях? Тогаваше визуализирах нещо. Проекция на собствените си страхове? Може да беше ефект от Никъде. Видях как се връщам и се присъединявам отново към Звездната ескадра, бия се... и се провалям. Провалям се, когато гробокопачите неизбежно се връщат, защото един пилот на изстребител – колкото и да е умел – не може да ги победи. Провалях се, когато Върховен-

ството съсредоточише мощта на всичките си сайтоници и прехвърляха цели флотилии с хиперскокове. Още по-зле, те можеха да манипулират сайтоници като мен, да се възползват от слабостите в силите ни.

Бяха направили това с баща ми. Бяха го обърнали срещу собствената му ескадра. Бяха го повели към смъртта му.

Да, бях пилот. Само че пилотите не бяха достатъчно.

Знаех толкова малко за тези неща. Ние не разбирахме какво представляват гробокопачите. Как можехме да се надяваме да се бием с тях? Не разбирахме сайтониката – до много скоро ние приемахме онези, които притежаваха подобни сили, за дефектни. Как можех да се изправя срещу противници като Брейд, които владееха талантите си, ако бягах от онова, което бях?

Домът ме зовеше и аз копнеех да се върна. Само че у дома нямаше отговори.

Можеш ли да ми покажеш, попитах гробокопача. Какво съм аз?

Може би самият аз не знам какво представлявам. Има място, на което можем да се учим, място в Никъде. Място, където... ние всички... сме били родени...

Няма места в това Никъде, отвърнах.

Не в сърцето му, не. Но в периферията има селища.

Разбрах смисъла – гробокопачът говореше за регион, в който имаше мини за подемен камък. Поредната мистерия, която така и не бях разбрала напълно. Как отиваха хората в Никъде и добиваха въпросния камък, ако Никъде представляваше безформена бездна?

Да, в периферията имаше истински места. Те бяха важни за сайтониците. Важни бяха и за мен. Гробокопачът заложи едно от тези места в ума ми.

Аз висях в капана между две противоположни притегателни сили. На първо място беше желанието ми да си отида у дома, да прегърна Джорген, да се посмея с приятелите си. Другото беше нещо плашещо. Непознато. Приличаше на стряскащите непознати неща в собствената ми душа.

Ако дойдеш тук, изпрати послание гробокопачът, връщането ще бъде трудно. Много трудно. И съществува опасност да се загубиш...

Усетих как умът на Кръвожадния потръпва. Останалите гробокопачи започнаха да се появяват отново, отваряха очи – пронизващи

бели дупчици в реалността, горяха, излъчваха *омраза*. Те не искаха да отида там, накъдето ме насочи познатият гробокопач.

Накрая тъкмо това ме накара да взема окончателно решение. *Много съжалявам, Джорген*, изпратих аз – с надеждата той поне да почувства думите. Трябваше да избира път, който отвеждаше към отговори. Взех това решение, тъй като в момента бях напълно сигурна, че е единственият начин да защита хората, които обичах.

Ти си върви у дома, казах на Кръвожадния. *По-късно ще открия пътя за връщане*. Отправих се в посоката, която гробокопачът ми беше изпратил.

Благодаря ти, отвърна гробокопачът. Усетих искреното му облекчение. *Търси да преминеш... по Пътеката на старейшините... и не забравяй да не се изгубиш...*

Чакай! Опитах се да го спра. *Пътеката на старейшините ли?*

Само че гробокопачът се отдръпна и аз усетих как останалите се подготвят да нападнат. Затова подтикнах Кръвожадния да се прибере, след това активирах силите си и се хвърлих в непознатото.

ПЪРВА ЧАСТ

1

Издадох от една стена.

Сякаш се отделих от камъка. Търкулнах се напред в купчина усукани дрехи и преплетени крайници. Ем-бот издаде нещо като пъшкане, когато тялото му на дрон падна до мен, докато от Кръвожадния нямаше и следа.

Изправих се на крака, опитах се да се ориентирам, огледах се, за да видя... джунгла ли беше това? Да, приличаше на истинска джунгла. В училище бях виждала снимки от старата Земя и това място ми напомни на тях. Величествени дървета, покрити с мъх. Клони като счупени ръце, разкривени, около тях усукани дебели ластари, също като кабели. Миришеше на водорасли, само че по... мръсно? Миришеше на пръст.

Ангели небесни. Това наистина беше джунгла – както онази, в която бяха живели Тарзан и маймуните от приказките на бабчето. Тук имаше ли маймуни? Винаги съм си представяла, че ще бъде чудесна кралица на маймуните.

Ем-бот се вдигна, завъртя се, за да огледа всичко. Стената, от която издадохме, се намираше зад нас. В джунглата се издигаше плосък камък, също като монолит. Беше обрасъл с бурени, през които се провираха ластари, и аз познах издълбаното по него. Много приличаше на драсканиците по една стена в тунел от пещерите на Метален рой.

Знаех от мислите, които гробокопачът ми изпрати, че това е Никъде. Тъкмо това Никъде ми се струваше правилното място,

макар да не можех да си обясня причината. Незнайно как трябваше да намеря отговори на това място. Сега обаче това ми се струваше много по-голямо предизвикателство, отколкото преди няколко секунди. Аз... ангели небесни, едва успях да се спася от Върховенството, а вече си въображавах, че ще успея да открия отговори за гробокочачите, една от най-големите космически мистерии на вселената.

Не точно за гробокочачите, помислих си аз. За мен самата. Защото в моментите, в които докосвах въпросното Никъде и съществата, които го обитаваха, аз изпитвах нещо, което ме ужасяваше. Усещах *родство*.

Поех си дълбоко дъх. Първият закон в бизнеса беше проверка на инвентара. Ем-бот изглеждаше добре, аз все още имах откраднатата енергийна пушка. Чувствах се значително по-сигурна, докато я стисках в ръце. Бях облечена в дрехите, в които бях, когато избягах: стандартен за Върховенството пилотски гащеризон, авиаторско яке и бойни ботуши. Ем-бот се носеше на нивото на очите ми в дрона си, щипците, които му служеха за ръце, потръпваха.

– Джунгла, а? – попита той. За него времето, което бях прекарала в общуване с гробокочача, бе отминало за миг. – Ъ, Спенса, защо сме в джунгла?

– Не съм сигурна – признах. Огледах се с надеждата да мярна Кръвожадния. Той беше сайтоник като мен – охлювите бяха тези, които даваха възможност на корабите да осъществяват хиперскокове – и аз се надявах да е направил онова, за което го помолих: да се е прехвърлил на безопасно място на Метален рой.

За да съм сигурна, отпуснах силите си, за да проверя дали ще го усетя. И също така да проверя дали мога да се прехвърля у дома. Протегнах се навън и усетих...

Нищо? Искам да кажа, все още притежавах силите си, но не усещах нито Метален рой, нито гробокочаческия лабиринт, нито Към звездите. Нито едно от местата, до които можех да направя хиперскок. Стори ми се зловещо. Сякаш... вървах през нощта и включвах лампите, но откривах единствено чернота около себе си.

Да, определено се намирах в Никъде.

– Когато влязохме в черната сфера, усетих гробокочачи – обясних на Ем-бот. – И... говорих с един от тях. Онзи от преди. Той ми каза да мина по Пътя на старейшините. – Подпрях се с пръсти на стената зад нас. – Мисля... това е портал, Ем-бот.

– Каменната стена ли? – попита Ем-бот. – Порталът, през който влязохме, представляваше сфера.

– Да – отвърнах и вдигнах поглед към небето, което се виждаше през дърветата. Поради някаква причина беше розово.

– Може да сме минали през Никъде и да сме се озовали на друга планета – предположи Ем-бот.

– Не, това е Никъде. Не знам как стана. – Тропнах с крак, пробвах меката почва. Въздухът беше влажен, също като в баня, но джунглата ми се стори твърде тиха. Не трябваше ли подобни места да гъмжат от живот?

Лъчи светлина се процеждаха от дясната ми страна паралелно със земята. Да не би тук да имаше... залез? Винаги съм искала да видя залеза. В приказките изглежда много драматично. За съжаление, дърветата бяха толкова гъсти, че не можах да установя какъв е източникът на светлината, единствено посоката, от която тя избликваше.

– Трябва да проучим това място – казах. – Да вдигнем лагер, да пообиколим и разучим, да се ориентираме.

Ем-бот сякаш не беше чул. Понесе се близо до мен.

– Ем-бот?

– Ами... Спенса, *ядосан съм!*

– И аз – отвърнах и ударих дланта си с юмрук. – Не мога да повярвам, че Брейд ме предаде. Само че...

– *Ядосан съм на теб* – прекъсна ме Ем-бот и размахна ръка. – Разбира се, онова, което изпитвам, не е *истински* гняв.. То е просто синтетично представено чувство, създадено от процесорите ми, за да представи на човеците реалистичен отговор на... на... аaaa!

Пренебрегнах собствените си грижи и се съсредоточих върху начина, по който звучеше. Когато открих Ем-бот в малкия дрон, речта му беше завалена, накъсана – сякаш бе вземал лекарства против болка. Сега обаче говореше ясно, бързо, почти както преди.

Той бръмчеше напред и назад пред мен, сякаш крачеше.

– Вече пет пари не давам дали чувствата са изкуствени. Не ме интересува, че са симуирани. Аз съм *ядосан*, Спенса! Ти ме изостави на Към звездите!

– Налагаше се – отвърнах. – Трябваше да помогна на Метален рой.

– Те разпердушиниха кораба ми! – продължи той и се обърна в другата посока. След това застина на място и остана да виси. –

Моят кораб... моето тяло... Няма го... – Той увисна във въздуха, смъкна се почти до земята.

– Ъ, Ем-бот? – повиках го аз и направих крачка напред. – Много се извинявам. Наистина. Виж, може ли да проведем този разговор по-късно?

Бях почти сигурна, че подобни джунгли са пълни с опасни зверове. Поне в приказките на бабчето хората винаги ги нападаха в джунглите. Връзваше се: кой знае какво се беше притаило сред потъналите в сенки стволове на дървета и избуяла папрат. Спомням си колко стресната се чувствах, когато за пръв път излязох от пещерите и видях небето. Имаше толкова много посоки, в които да погледна, толкова много открити места.

Тук бе още по-стряскащо. Нещо можеше да ми се нахвърли *от всяка посока*. Протегнах се, за да докосна дрона на Ем-бот, който продължаваше да виси ниско над земята.

– Трябва да направим карта на района – казах, – и да потърсим пещера или нещо подобно за заслон. Дронът ти има ли някакви сензори? Долавяш ли някакви следи от цивилизация като радиовълни? Тук има мини, струва ми се.

Тъй като той не отговори, аз коленичих до него.

– Ем-бот?

– Аз – повтори той – *съм ядосан*.

– Виж...

– Ти не даваш пет пари. Никога не ти е пукало за мен! Ти ме изостави!

– *Върнах се* – обясних. – Оставих те, защото се налагаше! Ние сме войници. Понякога трябва да вземаме трудни решения!

– *Ти си войник, Спенса!* – изкрещя той и се издигна във въздуха. – Аз съм проучвателен изкуствен интелект, който е предназначен да търси гъби! Защо изобщо ти позволявам да ме караш насила да правя това или онова? Не исках да влизам в сферата, но ти ме принуди! Ааа!

Ангели небесни. Този дрон имаше изненадващо мощни говорители. Сякаш в отговор на виковете, нещо изрева в далечината. Звукът отекна зловещо в гората.

– Виж – заговорих тихо на Ем-бот. – Разбирам те. И аз не твое място щях да съм малко ядосана. Нека да...

Преди да успее да довърши, той се стрелна към джунглата, като ридаеше тихо.

Изругах и се опитах да го последвам, но той можеше да лети – докато аз трябваше да се боря с шубраците. Прескочих паднало дърво, но от другата страна се наложи да се промъквам през оплетени ластари и филизи. След това нещо хвана крака ми и аз паднах на земята.

Когато най-сетне успях да се изправя, осъзнах, че нямам никаква представа в каква посока е поел. Всъщност... аз от коя посока дойдох? Това ли дърво прескочих? Не... това беше преди да се оплета в ластарите. Така че...

Изпъшках, настаних се сред избуяли коренища, поставих пушката в скута си и въздъгнах. Е, търсенето ми започна по типичния за Спенса начин: всички са ми бесни. Бях наясно, че ми трябва няколко минутки, за да се успокоя. Ем-бот не беше единственият завладян от силни чувства.

След като се изправих срещу гробокопач, се озовах в пространството и мислих, че съм мъртва, събудих се в болница, избягах от специалния отряд, изпратен да ме убие. Наложих се да взема бързичко решение дали да дойда на това място и вече се страхувах, че съм допуснала грешка.

Може би трябваше да се прибера у дома и да намеря начин да изпратя *някой друг* в Никъде да търси отговори. Някой умен, като Дърдорко. Или някой предпазлив, като Кималин. Точно сега се чувствах изгубена, не знаех какво се е случило с Куна и се тревожех за приятелите си.

Бях сама, изолирана, изгубена. Като капак единственият ми спътник – който се предполагаше, че е емоционално стабилен, поне според програмата му – току-що получи истеричен пристъп и замина нанякъде.

Чувствали ли са се така хората от приказките на бабчето? Как само ми се искаше да знам какво са направили Кутулун от Монголия или Бедствието Джейн от Дивия Запад, когато са били в затруднение.

Не знам колко време седях. Достатъчно, за да забележа, че онава, което осигуряваше светлината, изглежда се раздвижи. Съсредоточих се над това вместо над все по-нарастващото безпокойство за Джорген и приятелите ми.

Взех решение. След като вече бях тук, трябваше да науча, каквото успея, а след това да открия пътя към дома.

– Ем-бот? – казах към дърветата и гласът ми прозвуча като грак. – Ако ме чуваш, би ли се върнал? Обещавам да ти се извиня – дори ще ти позволя да ме обидиш.

Отговор не последва. Разнесе се единствено тихото шумолене на листата. Затова си наложих да се съсредоточа над подробна инвентаризация на онова, с което разполагах. Това бе начинът да направя нещо в положението, в което се бях озовала – колкото и да беше малко и незначително, – за да започна да си връщам контрола. Коб ме беше научил на това.

Ангели небесни. Бях казала на Коб, че поддръжниците на Куна искат мир. Уинзик и Брейд можеха да използват това, за да привлечат Коб на разговори – след това да го измамат.

Не, казах си аз. Инвентара.

Огледах бързо пушката. Почти не бях използвала заряда ѝ по време на бягството си, което означаваше, че имам източник на енергия – и можех да разчитам на приблизително петстотин изстрела, в зависимост от това дали използвах стандартни енергийни изстрели, или подсилени.

На гащеризона, за съжаление, няхах колан за медицински нужди, нито комплект за оцеляване. Поне имах преводаческата значка, която използвах на Към звездите, за да разбирам чуждите езици. Пребърках джобовете на якето, надявах се да съм пхнала някой нож или нещо друго полезно, а сега да не си спомням. Вместо това извадих шепа лъскав пясък.

Лъскав. Пясък.

Сребро, сякаш беше направен от стрития корпус на изстребител и блестеше. Бе толкова необичайна гледка, че останах загледала в него, докато изтичаше между пръстите ми.

О, светци. Какво беше това? Стиснах пръсти и го върнах в джоба, където забелязах нещо друго. Бучка под пясъка? Бръкнах по дълбоко и извадих пилотската значка на татко. Пазех я на скришно място откакто той загина. Знаех обаче, че не е в мен, когато преминах през портала. Дори не беше в мен на Към звездите. Бях я оставила на Метален рой, с останалите си неща. Как тогава се озова в джоба ми, заобиколена от сребърен пясък?

Напълно озадачена от появата ѝ, прибрах значката. Не открих нищо друго интересно в джобовете, но имах още нещо, на което да разчитам: силите си. Знаех, че не мога да направя хиперскок до

дома – от това място дори не усещах къде е домът ми. Затова пък притежавах други умения; първото, което проявих, беше силата „да чувам звездите“. Това, по-просто казано, означаваше, че мога да комуникирам на дълги разстояния. Може би щях да успея да направя хиперскок оттук, но можех ли да стигна с ума си до бабчето?

Облегнах се на дървото и реших да пробвам. Просто затворих очи и... ослушах се, изпратих мислите си в далечината. Това звучи глупаво, но бях прекарвала часове наред с бабчето, докато упражнявахме това. Днес усетих нещо.

Имаше ум близо до мен. Беше познат, също като присъствие, което някога съм усещала. Кой ли беше това? Не беше бабчето... не беше и Джорген... нито пък гробокопач. Опитах се да се свържа с този ум и получих... усещане на задоволство? Това беше странно.

След това усетих нещо друго. Втори ум, наблизо. Те бяха сайтоници, които и да бяха, защото в мига, в който умовете ни се докоснаха, един глас нахлу в главата ми.

Ехо, здрасти, каза той. Друг сайтоник в пояса?

Да! отвърнах. Изгубих се. Ще ми помогнеш ли?

Сега внимавай, продължи гласът. Опасни твари могат да те чуят, ако използваш силите си! Ти какво си? опиши къса си и ще се опитам да те намеря.

Къс ли?, недоумявах. Намирам се в джунгла. До едно... ами... дърво.

Трябваше да намеря по-добър ориентир. Щом се замислих, се поколебах. Ами, ако това беше врагът? Откъде можех да знам дали да се доверя на този глас?

В този момент ме нападнаха.